

"เรื่องของคนสองคน" โดย มีชัย ฤชุพันธุ์
เผยแพร่ในเว็บ <http://www.meechaithailand.com/>

เรื่องของคนสองคน จาก "พ่อ"

คนสองคนที่ตัดสินใจแต่งงานกันนั้นโดยส่วนใหญ่ย่อมมีความรักเป็นพื้นฐาน และเป็น
เหตุผลแห่งการตัดสินใจ ซึ่งนับว่าเป็นเหตุผลที่ถูกต้องที่สุด เพราะความรักที่มีต่อกัน
ย่อมจะเป็นปัจจัยสำคัญในอันที่จะทำให้ชีวิตคู่ยืนยง และอยู่กันอย่างมีความสุข แต่มี
ได้หมายความว่าเพียงลำพังความรักอย่างเดียวจะทำให้เกิดความยืนยงหรือความสุข
ได้ตลอดไป เพราะคนทั้งสองย่อมมาจากครอบครัวที่แตกต่างกัน และด้วยเหตุนี้การอ
บรมบมนิสัย ความเคยชินความชอบหรือไม่ชอบจึงย่อมแตกต่างกัน เมื่อจะต้องมาอยู่
ด้วยกัน จึงจำเป็นที่จะต้องปรับตัวเข้าหากัน แต่การปรับตัวเข้าหากันนั้นไม่ใช่เป็นสิ่งที่
ง่าย ต้องอาศัยทั้งความอดทนความรอมชอมและการอ่อนข้อให้แก่กันและกันใครที่
เคยนึกในขณะที่กำลังรักกันและยังไม่ได้แต่งงานกันว่า "เราสองคนช่างมือป็นนิสัย ใจ
คอ คล้ายคลึงกัน" นั้น เป็นความเข้าใจที่ผิดเพราะเป็นการสรุปจากสิ่งที่ไม่ใช่เนื้อแท้
ของแต่ละคน แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมี "ความรัก" เป็นพื้นฐานและมีความตั้งใจที่จะทำ
ความสุขให้เกิดขึ้นในครอบครัวสิ่งที่ว่ายากก็อาจกลายเป็นง่ายได้ ข้อคิดดังต่อไปนี้ คือ
สิ่งที่พ่อได้เฝ้าสังเกตมาจากตัวเองบ้าง จากการรับฟังปัญหาของคนอื่นบ้างและคิดว่า
ถ้าได้ตระหนักไว้ก็น่าจะช่วยให้การปรับตัวเข้าหากันทำได้ง่ายขึ้น

1. พื้นฐานแห่งครอบครัวเดิม

ความรักของคนสองคนที่เกิดขึ้นไม่จำเป็นเสมอไปว่าจะต้องเกิดขึ้นกับคนที่มาจากพื้น
ฐานและวิถีชีวิตแห่งครอบครัวที่ใกล้เคียงกัน และถึงแม้จะใกล้เคียงกันอย่างไรก็ยังมี
สิ่งแตกต่างกันอยู่นั่นเอง สิ่งแรกที่ทั้งสองคนจะต้องทำ จึงได้แก่การลึ้มพื้นฐานและวิถี
ชีวิตแห่งครอบครัวเดิมของตนเสีย แล้วเริ่มร่วมกันสร้างพื้นฐานและวิถีชีวิตแห่งครอบ
ครัวของตนขึ้นมาใหม่ ซึ่งอาจจะมีความเหมือนใกล้เคียงหรือแม้แต่ว่าจะแตกต่างไป
จากครอบครัวเดิมของทั้งสองก็ได้สุดแต่ว่าทั้งสองจะตั้งเป้าหมายแห่งครอบครัวของ
ตนไปในแนวทางใด

บางกรณีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจจะมีความพื้นฐานทางครอบครัวที่ดีหรือสูงกว่าอีกฝ่ายหนึ่งฝ่าย
ที่มีพื้นฐานดึกดำบรรพ์ก็ต้องลึ้ม "ความดึกดำ" หรือ "เหนือกว่า" นั้นเสีย เพื่อมิให้เกิด
ความรู้สึก Superior หรือติดยึดกับความสะดวกสบายที่เคยชินมาก่อน อันจะเป็น
อุปสรรคต่อการสร้างครอบครัวที่เริ่มต้นใหม่ ส่วนฝ่ายที่มาจากพื้นฐานที่ด้อยกว่า (ซึ่ง
อาจจะด้อยกว่าจริงในทางใดทางหนึ่ง หรืออาจจะคิดเอาเองว่าตนด้อยกว่าก็ตาม) ก็
ต้องลึ้มพื้นฐานเดิมของตนเช่นเดียวกันเพื่อมิให้เกิดปมด้อย ซึ่งสำหรับบางคนอาจล
บล้างด้วยการสร้างปมเด่นให้เกิดขึ้นเพื่อเป็นการชมอีกฝ่ายหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
กรณีที่ฝ่ายชายรู้สึกว่าคุณด้อยกว่า)

เมื่อปล่อยวางพื้นฐานและวิถีชีวิตของครอบครัวเดิมของทั้งสองคนได้แล้ว จึงค่อยๆ
ปรึกษาหารือกันว่าครอบครัวใหม่ "ของเรา" จะเดินหน้ากันไปอย่างไร มีวิธีการ
ดำเนินชีวิตกันอย่างไร ที่ให้ลึ้มพื้นฐานเดิมนั้น มิได้หมายความว่าต้องปฏิเสธสิ่งที่ดี ๆ

จากครอบครัวเดิมเสียทั้งหมด เพราะคนเราย่อมหนีไม่พ้นที่จะเลือกสรรตัวอย่างที่ดี ๆ ที่พบเห็นจากที่ต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นแบบอย่างได้ ดังนั้น จึงอาจจะเลือกสรรตัวอย่างดี ๆ ที่เคยประทับใจจากครอบครัวเดิมของตนก็ได้ แต่ตัวอย่างที่ว่านั้น ต้องเป็นตัวอย่าง ที่ทั้งสองฝ่ายเห็นดีเห็นงามว่าสมควรจะใช้เป็นแนวทางได้

2. ความตั้งใจที่จะเปลี่ยนแปลงอีกฝ่ายหนึ่ง

ความผิดพลาดอย่างหนึ่งที่มีมักจะเกิดขึ้นกับคนที่แต่งงานกันใหม่ ๆ แม้ว่าจะรักกัน อย่างไรก็ตาม คือความพยายามที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอีกฝ่ายหนึ่งให้เป็นไปตามที่ ตนต้องการ ความพยายามเช่นนั้นจะก่อให้เกิดผลดังต่อไปนี้

(1) **การขัดขืนจากฝ่ายที่ถูกทำให้เปลี่ยนแปลง** เพราะอุปนิสัยใจคอ หรือพฤติกรรมใด ๆ ก็ตามที่มีอยู่ย่อมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจนเคยชิน หรือบางกรณีเกิดขึ้นมาแต่อ่อนแต่อก การให้เปลี่ยน ไปจากที่เคยเป็นอยู่ไม่ว่าจะมากหรือน้อย ก็จะก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้ ไม่โดยทางเปิดเผยก็อาจเป็นในทางความคิด แม้ว่าในระยะเริ่มต้นอาจจะมีการฝืนใจ ทำให้ได้บ้างเป็นครั้งคราว แต่ถ้าเป็นอุปนิสัยที่มีมาแต่กำเนิด หรือเคยชินมาเป็นเวลานาน ไม่ช้าไม่นานสิ่งเหล่านั้นก็จะกลับมาอีก และถ้าผู้ที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงนั้น ไม่มีศิลปะในการโน้มน้าวใจ ย่อมจะเกิดการหมางใจขึ้น ได้ในที่สุด หรือเกิดแรงต่อต้าน จนกลายเป็นเรื่องเป็นราวได้

(2) **การเปลี่ยนแปลงที่กลับกลายเป็นคนละคน** ในบางกรณีความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงอีกฝ่ายหนึ่ง อาจจะสำเร็จ ได้โดยง่าย ถ้าฝ่ายที่จะถูกเปลี่ยนแปลงเป็นคนอ่อน แต่เมื่อเปลี่ยนแปลงได้แล้ว ไซ้ว่าฝ่ายที่ใช้ความพยายามจะพอใจก็หาไม่ เพราะสิ่งที่ตน นึกว่าชอบนั้นจริง ๆ แล้ว อาจจะไม่ใช่เป็นสิ่งที่ตนต้องการในส่วนตัวของใจก็ได้ เมื่อ อีกฝ่ายหนึ่งเปลี่ยนแปลงตามที่ต้องการแล้ว นั้นก็จะกลับกลายเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งอาจจะ ไม่เหมือนกับคนที่ตนเคยรักมาก่อน

การที่คนสองคนรักกันนั้น ย่อมมิใช่เป็นความรักในหน้าตาหรือรูปร่างแต่เพียงอย่าง เดียว หากแต่องค์ประกอบในเรื่องอุปนิสัยใจคอและพฤติกรรมต่าง ๆ ล้วนเป็นส่วน ประกอบที่โน้มน้าวให้เกิดความรักขึ้น ถ้าขาดไปอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็อาจจะ ไม่ก่อให้เกิดความสนใจเสียตั้งแต่แรกก็ได้ เช่น ชายรักหญิงเพราะหญิงเป็นตัวของตัวเอง มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง แต่เมื่อมาอยู่ด้วยกันก็จะพบว่าความเป็นตัวของตัวเองนั้น ย่อมจะทำให้ขาดความ dependent ที่ทำให้ฝ่ายชายเกิดความภูมิใจในที่ได้เป็น “ผู้นำ” ถ้าหากฝ่ายชายจะพยายามเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ฝ่ายหญิงมีลักษณะ “dependent” ขึ้น ความเป็นตัวของตัวเองก็จะขาดหายไป ซึ่งจะกลายเป็นคนอีกลักษณะหนึ่ง ซึ่งถ้าเป็น เช่นนั้นเสียตั้งแต่แรกฝ่ายชายอาจจะไม่สนใจจนเกิดความรักขึ้นก็ได้ ผลที่เกิดขึ้นดัง กล่าวย่อมเป็นผลที่ไม่น่าประสงค์ ดังนั้น จึงไม่ควรคิดไปเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด ๆ ของอีกฝ่ายหนึ่งเป็นอันขาด

ถ้าหากเขามีอุปนิสัยที่เป็นภัยต่อการอยู่ร่วมกัน หรือมีพฤติกรรมที่สร้างความรำคาญ ให้แก่ผู้ที่อยู่ด้วย ก็ต้องใช้วิธีบอกให้รับรู้ และฝ่ายที่มีพฤติกรรมเช่นนั้นก็ต้องทำใจให้ กว้าง และพร้อมที่จะปรับปรุงบ้างเท่าที่จะทำได้ โดยอีกฝ่ายหนึ่งก็ต้องยอมรับรู้ถึง defect นั้นว่าจะให้หมดไปทีเดียวโดยเร็วคงไม่ได้ เช่น ฝ่ายชายเป็นคนมีนิสัยไม่ เรียบร้อย ถอดเสื้อผ้าที่ไหนก็วางทิ้งที่นั่น อย่างนี้ฝ่ายชายก็จำต้องเปลี่ยนแปลง โดยนึก

ถึงว่าภรรยาคือคู่ทุกข์คู่ยากไม่ใช่คนใช้ที่จะคอยปรนนิบัติ ฝ่ายภรรยาก็ต้องมีกุศโลบายในการพูดให้เกิดความเข้าใจและเห็นใจในกันและกัน

3. การเรียกร้องการกระทำจากอีกฝ่ายหนึ่ง

เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ได้มาอยู่ด้วยกัน มักจะตั้งความหวังให้อีกฝ่ายหนึ่งทำบางสิ่งบางอย่างที่ตนคิดว่า น่าจะทำให้ชีวิตมีความสุขหรือหวานชื่นมากขึ้น แต่การที่คนเราจะได้สิ่งที่เราต้องการหรือไม่ บางทีก็ต้องตั้งคำถามถามตัวเองดูบ้างว่า แล้วเราทำสิ่งเหล่านั้นให้กับคนที่เรารักได้หรือไม่ ถ้าคำตอบว่า ไม่ได้ เพราะเราเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร หรือได้คำตอบว่าก็นิสัยเราไม่ใช่เป็นคนอย่างนั้น แล้วเราจะหวังให้อีกฝ่ายหนึ่งทำอย่างที่เราต้องการได้อย่างไร

ถ้าเราอยากให้อีกฝ่ายหนึ่ง romantic หรือ sweet หรืออ่อนโยนกับเราอย่างสม่ำเสมอ แล้วเราเองทำเช่นนั้นไม่ได้ หรือไม่ตอบสนอง หรือเกิดความรำคาญเมื่อเขาทำในยามที่เราไม่อยู่ในอารมณ์นั้น ย่อมเป็นการยากที่อีกฝ่ายหนึ่งจะเริ่มต้นทำได้ หรือถ้าหากได้ทำอยู่แล้วเพราะบังเอิญเขาเป็นคนมีนิสัยเช่นนั้น ไม่ช้าไม่นานสิ่งที่เขาทำอยู่ก็จะค่อย ๆ จางหายไป เนื่องจากอีกฝ่ายจะเกิดความเคอะเขิน หรือมีจะนั้นเขาก็จะนึกว่าธรรมชาติและความชอบของเราเป็นอย่างนั้น แล้วเขาก็จะพยายามปรับตัวเข้าหา และทำในสิ่งที่เราทำเป็นประจำ คือเมินเฉย และถ้าเขาทำจนเกิดเป็นความเคยชินขึ้นมาเมื่อไร ถึงแม้เราจะรู้สึกผิดหวังขึ้นในภายหลัง ก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลงได้ เพราะเขาจะนึกว่าเขาทำในสิ่งที่เราชอบแล้ว ในที่สุดเราก็จะต้องรับในสิ่งนั้นตลอดไป จะมานั่งนึกน้อยใจว่าที่ใหม่ ๆ ละหวานชื่นนัก พออยู่ด้วยกันไม่นาน ความ romantic เหล่านั้นกลับหายไปหมด ใครจะทำ romantic อยู่คนเดียวได้

4. การ Appreciate ความดีที่อีกฝ่ายทำ

คนบางคนก็โชคดีที่ได้คู่ที่มีความดี หรือความนุ่มนวล หรือความ romantic อยู่แล้ว เป็นนิสัย แต่ความดีเหล่านั้นเมื่อทำๆ ไปเป็นประจำ ก็จะกลายเป็นของปกติธรรมดา และมองไม่เห็น หรือถึงเห็นก็จะถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องทำอยู่เป็นประจำแล้ว เมื่อใดที่เขาลดความดีนั้นลงไปบ้าง จะด้วยเหตุใดก็ตาม แม้ความดีที่ยังมีเหลืออยู่เมื่อเทียบกับคนทั่วไปแล้วก็จะถือว่าเป็นโชคดีอยู่ นั่นเอง แต่อีกฝ่ายหนึ่งจะเกิดความรู้สึกเป็นทุกข์ เป็นร้อนแถมมองไปว่าฝ่าย ที่ทำความดี นั้นกลายเป็นคนไม่ดีไปเสียแล้ว

เหมือนกับคนที่เคยมีเงินใช้วันละ 10,000 บาท ต่อมาฐานะฝืดเคืองลง มีเงินใช้เพียงวันละ 5,000 บาท ความทุกข์ก็เกิด ในขณะที่คนอีกคนหนึ่งมีเงินใช้วันละ 100 บาท ต่อมาฐานะดีขึ้น ได้ใช้เงินวันละ 150 บาท ก็เกิดความสุขขึ้นอย่างมาก ทั้ง ๆ ที่ถ้าดูจำนวนเงินแล้วคนที่มีความสุขดีกว่า แต่ถ้าไปถามทั้งสองคนนั้นดู คนที่มีเงินใช้วันละ 5,000 บาท กลับจะรู้สึกอิจฉาความสุขของคนที่มีเงินใช้เพิ่มขึ้นเป็น 150 บาท เพราะนึกไปเสียว่าเป็นการพัฒนาไปในทางที่สูงขึ้น ส่วนตัวเองนั้นเป็นการพัฒนาไปในทางที่ต่ำลง แต่ถ้าไปถามคนที่มีความสุข 150 บาท ก็จะบอกว่าถ้าเขามีเงินใช้วันละ 5,000 บาทเขาจะเหมือนขึ้นสวรรค์

อีกตัวอย่างหนึ่งที่สามีเลิกงานแล้วตรงกลับบ้านทุกวัน ต่อมาเขามีธุระปะปังกลับบ้านตรงเวลาบ้าง ไม่ตรงเวลาบ้าง ภรรยาที่ไม่รู้จักคิดก็จะเป็นทุกข์เป็นร้อนว่าสามีเปลี่ยนไป โดยไม่ถามไถ่ถึงสาเหตุ ตรงกันข้ามกับอีกครอบครัวหนึ่ง ที่สามีชอบไปสังสรรค์

กับเพื่อนหลังจากเลิกงานแล้วเป็นประจำ ต่อมาเกิดเบื่อกิจไปบ้างไม่ไปบ้าง วันไหนที่เขากลับบ้าน ภรรยา ก็จะเกิดความสุขขึ้น ทั้ง ๆ ที่ถ้านับจำนวนวันที่เขากลับบ้านตรงเวลายังอาจน้อยกว่าอีกครอบครัว หนึ่งด้วยซ้ำไป เหตุทั้งนี้ก็คงเนื่องจากคนที่มียังเงิน 5,000 บาท หรือคนที่มียามีกลับบ้านตรงเวลาไม่รู้จักคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่หรือไม่รู้จักหาความสุขจากสิ่งที่มีอยู่

ดังนั้น สิ่งที่มีอยู่แล้วถ้าเป็นของดีจึงต้องคอยหมั่นให้กำลังใจแก่คนที่ทำอยู่เสมอ เพื่ออย่างน้อยเขาจะได้รู้ว่าสิ่งที่เขาทำนั้นมีคุณค่า และเป็นความชื่นใจของคนที่เขา รัก ซึ่งจะทำให้มีความสุขกับการทำเช่นนั้นไปในตัวด้วย ในขณะที่เดียวกันถ้ามีความเปลี่ยนแปลงไปบ้าง ก็ต้องเข้าใจในความจำเป็น หรือถ้าไม่เข้าใจต้องไถ่ถาม และตรว เท่าที่สิ่งที่เขาทำอยู่นั้นยังอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพึงพอใจ ก็ควรพอใจในสิ่งที่มีอยู่ แทนที่จะทำให้สิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่ต้องหมดสิ้นไป หรือหมดความหมาย

5. การนำชีวิตของตนไปเปรียบเทียบกับชีวิตคนอื่น

การนำวัตรปฏิบัติของคนคนหนึ่งไปเปรียบเทียบกับวัตรปฏิบัติของคนอีกคนหนึ่ง ไม่ใช่ เป็นเรื่องที่ถูกต้องหรือก่อให้เกิดประโยชน์แก่ใคร เพราะตลับแต่ละตลับย่อมมีฝาที่มี สรรและขนาดและเกลียวที่เข้ากันได้เป็นคู่ ๆ ไป ไม่อาจใช้สลับกันได้ ตลับสีขาว ย่อม มีฝาเป็นสีขาว จะนำตลับสีขาวไปเทียบกับตลับที่มีตัวเป็นสีฟ้าและฝาเป็นสีฟ้าแล้วนึก ว่าทำไมฝาของเราไม่เป็นสีฟ้าบ้าง เพราะดูแล้วสวยดี เห็นจะไม่ได้ ถ้าเราเปลี่ยนไปใช้ ฝาตลับสีฟ้า นอกจากจะไม่สามารถปิดได้สนิทแล้ว สีที่ออกมาก็จะดูน่าเกลียดมากกว่า นำรัก คนโบราณเขาเรียกว่า “ผิดฝาผิดตัว”

ความจริงถ้าตลับเป็นสีขาวและมีฝาเป็นสีขาว ก็อาจตกแต่งให้สวยงามได้โดยการวาด แต่งเติมลวดลายหรือดอกไม้ให้ดูน่ารักน่าเอ็นดูตามแบบของชุดสีขาวได้ ซึ่งจะเป็น ความสวย น่ารัก ไปตามแบบของตัว ข้อสำคัญเจ้าของต้องมิจิตใจที่จะตกแต่งให้สวย งามตามทัศนระของตัว โดยไม่มัวไปนั่งนึกถึงแต่ว่าทำไมฝาของเราจึงไม่เป็นสีฟ้า นอก จากจะเสียเวลาเปล่าแล้ว ถ้าเกิดได้อย่างนั้นเข้าจริงๆ อาจจะต้องเสียใจในภายหลังได้

ถ้าเราต้องการของที่ unique และ authentic จริงๆ ชนิดที่ไม่มีใครเหมือนหรือไป ลอกเลียนแบบใครมา ก็มีวิธีเดียวที่จะทำคือการสร้างหรือทำขึ้นด้วยตัวเอง

แต่การจะทำอย่างนั้นได้จะต้องมี will power ที่มั่นคง ไม่ใช่หนีอยากให้เป็นก็จะเป็น ได้ง่าย ๆ เนื่องจากการที่จะทำเช่นนั้นได้ต้องทำให้อีกฝ่ายหนึ่งคล้อยตามไปด้วย และ การที่จะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งคล้อยตามนั้น เราจะต้องทำเสียก่อนจนติดเป็นความเคยชิน เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเห็นหรือฟังทุกเย็นเข้าแล้วก็จะคล้อยตามไปในที่สุด เว้นแต่จะไปเจอ เอาคนที่หินชาติเข้า เข้าทำนอง “ผิดฝาผิดตัว” ซึ่งถ้ากรณีเป็นเช่นนั้นก็นับว่าเป็น กรรมไป แต่อย่างไรก็ตามการที่เข้าเช่นนี้แล้วก็ไขว่จะได้ดังประสงค์ เพราะความ ประสงค์ของมนุษย์นั้น มักจะเปลี่ยนแปลงและไม่ค่อยจะพึงพอใจอะไรได้ง่าย ๆ เว้น แต่เป็นคนทีฉลาดและไม่มี “อวิชชา” เป็นเจ้าเรือน จึงจะสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ได้

เหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากมนุษย์มักจะอดเปรียบเทียบของของตัวเองกับของของคนอื่นอยู่ เสมอ และมักจะคิดว่าของ ๆ คนอื่นดีกว่าของ ๆ ตัวเองอยู่รำไป ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ไม่ ว่าจะทำอะไรก็จะหาความพอใจไม่ได้ เพราะถ้าเปรียบเทียบกับตลับ ก็จะมีตลับที่มี

รูปแบบแปลก ๆ ใหม่ ๆ มีสีสันที่แตกต่างกัน มีลวดลายที่แปลก ๆ และสวยงามออกมาอยู่เรื่อย ๆ

ในชั้นแรกเมื่อเห็นลายดอกไม้ก็นึกว่าดอกไม้สวย จึงวาดลวดลายเป็นดอกไม้ ต่อมา มีลายกนกออกมาใหม่ก็นึกเบื่อลายดอกไม้ อยากได้ลายกนกแทน จึงเติมลายกนกเข้าไป ครั้นมีลายกนกแล้ว ต่อมาเกิดมีรายทิวทัศน์วางตลาดอีก ก็อยากได้ทิวทัศน์อีก ถ้าวิ่งตามแฟชั่นหรือตามสิ่งที่คนอื่นมีอยู่รำไป ในที่สุดตลับใบนั้นก็คงเป็นลายร้อยพ่อพันแม่ หากความสวยงามหรือหาความเป็นเอกลักษณ์ของตัวเองไม่ได้ ในที่สุดเจ้าของก็คงเบื่อบ่อยนั่นเอง

การที่จะหาความสุขได้ ในเบื้องต้นจึงต้องพิจารณาถึงใจของเราเองก่อนเป็นหลักว่าเราต้องการสิ่งใดแน่ เราต้องการสิ่งนั้นจริงหรือ เราจะเบื่อกับมันไหม จะเขียนกับมันไหม ถ้าแน่ใจแล้วจึงค่อย ๆ บรรจงแต่งให้เป็นไปตามที่เราต้องการ และเมื่อได้ตามที่ต้องการแล้ว ต้องหยุดความพอใจไว้ที่ตรงนั้น ต่อไปใครเขาจะมีลวดลายอะไร สีสรรอย่างไร รูปทรงอย่างไร ต้องไม่เอาไปเปรียบเทียบกับต้องพอใจอยู่ตรงที่ ๆ เราได้เลือกแล้ว ความสุขอันแท้จริงจึงจะเกิดขึ้น

ถ้าลองเปลี่ยนตัวอย่างจากตลับเป็นคน คงดูไม่จืด เช่น สมมุติว่า มีผิวเมียคนหนึ่งเริ่มแรกสามีก็เป็นคนปกติธรรมดาทั่ว ๆ ไป ต่อมาเมียไปเห็นคู่ของเพื่อนคู่หนึ่งพูดจาขันหวานจ้อย ก็อยากให้สามีพูดบ้าง สามีก็พยายามจะจำจนเคยชิน ต่อมาเมียไปเห็นอีกคู่หนึ่งที่สามีค่อนข้างจะเจี๊ยบขริ่มจะพูดจะจาอะไร มีน้ำเสียงเข้มงวด ดูเป็น man นำทีเป็นอันมาก ก็กลับมามอบให้สามีเอาอย่างบ้าง สามีก็พยายามทำ แต่ลักษณะสองอย่างดังกล่าวมันขัดกันอยู่ในตัว ถ้าจะเล็กก็จะจำเมียก็หาว่าเปลี่ยนแปลง ก็เลยต้องทำเสียงจะจำที่มีสำเนียงดัดัน หลับตานึกถึงภาพแล้ว ใคร ๆ ก็คงต้องหวาดเสียว นี่ยังไม่นึกถึงว่าถ้าต่อไปเมียเกิดไปเห็นคู่ไหนเขา romantic กันเป็นประจำแล้วเกิดมาเคี้ยวเข็ญให้สามีเอาอย่างอีกด้วย คงจะยิ่งดูไม่จืดและสามีก็คงกลายเป็นคนตึงตังไปเลย

ความจริงคนสองคนที่จะมาอยู่ร่วมกันนั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ การเริ่มมาอยู่ด้วยกันอาจจะไม่ยากนัก แต่การที่จะให้อยู่ด้วยกันต่อ ๆ ไปอย่างมีความสุข สนุกสนานนั้นไม่ใช่เป็นของง่ายเลย ถึงแม้จะรักกันเพียงใดก็เชื่อว่าจะมีวิถีชีวิตและอุปนิสัยใจคอเหมือนกัน ต่างคนต่างมีความเคยชินที่แตกต่างกัน ความชอบและไม่ชอบในสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน อารมณ์สนุกและอารมณ์เศร้าที่แตกต่างกัน ความแตกต่างเหล่านี้มีตั้งแต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปจนถึงเรื่องใหญ่ เมื่ออยู่ร่วมกันแล้ว ความแตกต่างที่เคยคิดว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ ก็จะกลายเป็นเรื่องใหญ่เป็นเรื่องน่าเบื่อ และทนไม่ได้ โดยยังไม่ต้องนึกถึงเรื่องใหญ่ซึ่งจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ยิ่งขึ้นไปอีก

นับประสาอะไร เพียงแต่คนหนึ่งเป็นคนช่างพูดอีกคนหนึ่งเป็นคนเจี๊ยบ ๆ ตอนรักกันก็จะนึกว่าดี เพราะเมื่อคนหนึ่งพูดอีกคนฟัง จึงนับว่าเป็นคู่ที่เหมาะสมจะเข้ากันได้ แต่พออยู่ด้วยกัน คนที่ชอบพูดก็จะเกิดความรำคาญที่ไม่ว่าจะพูดอย่างไรอีกคนหนึ่งก็เอาแต่เจี๊ยบ ๆ อย่างมากก็พยักหน้า ความรู้สึกเบื่อหน่ายก็จะเกิดขึ้น ที่นึกไว้ว่าจะได้ไม่มีคนแย่งพูดนั้น พอถึงเวลากลับเกิดความรู้สึกเหมือนพูดกับเสา ในที่สุดเมื่อเบื่อมาก ๆ เข้าก็จะไปหาคนที่ชอบพูดเหมือนกันมาเป็นเพื่อนคุย หรือถ้ารุนแรงหน่อยก็ถึงกับทนอยู่ด้วยกันไม่ได้ไปเลย

ส่วนคนที่เจียบ ๆ และเมื่อตอนรักกันก็นึกว่าดีจะได้มีคนคอยคุยให้หายเหงา แต่พอมาอยู่ด้วยกันเข้า ความช่างพูดที่เคยนึกว่าดีนั้น กลับกลายเป็นความน่ารำคาญ เพราะรู้สึกว่าเป็นนกแก้วนกขุนทองที่พรำทั้งวัน อยู่ไป ๆ จึงกลายเป็นคนเจียบยิ่งขึ้น เพราะเมื่อเบื่อดีต่อคนที่ช่างพูดเสียแล้วตัวก็เลยไม่อยากจะเอ่ยปาก เพราะถ้าเอ่ยปากเรื่องอะไรขึ้นมา อีกคนก็จะหยิบยกขึ้นมาพูดได้เป็นคั้งเป็นแคว จนน่ารำคาญใจ และเมื่อเบื่อกันมาก ๆ เข้าก็เลยไม่อยากจะกลับมาบ้าน เพราะขี้เกียจฟัง

ถ้าถามว่าแล้วคนสองคนที่รักกันนั้นจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร คำตอบก็คือเมื่ออยู่ด้วยกันใหม่ ๆ ต่างคนต่างต้องคอยสังเกตปฏิกิริยาของอีกฝ่ายหนึ่ง ว่ามีความรู้สึกต่อการกระทำของเราอย่างไร ถ้ามีวีแววว่าไม่ค่อยจะ enjoy นัก แม้ว่าเขาจะไม่แสดงอะไรออกมา (เพราะยังอยู่ในระยะน้ำผึ้งอยู่) ก็ต้องเริ่มลดราวาทอกลงบ้าง อะไรที่เราไม่ชอบให้เขาทำ เราก็ต้องไม่ทำ อะไรที่เราอยากให้เขาทำ เราก็ต้องทำ

แต่แน่ละคนเรานั้นไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ง่าย ๆ หรือเปลี่ยนแปลงได้โดยสิ้นเชิง เมื่อสามารถลดลงมาได้ครึ่งหนึ่งหรือใกล้ครึ่งหนึ่งอีกฝ่ายหนึ่งก็ต้องยอมรับและปรับตัวเองให้เข้าให้ได้กับอุปนิสัยที่เคยไม่ชอบมาก่อน และที่สำคัญก็คือทั้งสองฝ่ายต่างต้องร่วมกันสร้างสิ่งใหม่ ๆ ให้เกิดขึ้นเป็นเอกลักษณ์ของทั้งสองคน (ไม่ใช่ของคนใดคนหนึ่ง) แล้วมีความสุขกับสิ่งที่ได้ร่วมกันสร้างขึ้นมา โดยไม่ไปวอกแวกกับคนอื่น

แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าเราจะไม่ดูตัวอย่างจากคนอื่นเสียทีเดียว แต่การดูนั้นต้องดูอย่างคนฉลาด คือดูแล้วไตร่ตรองว่าสิ่งที่เราเห็นและดูเหมือนดีนั้น มันดีจริงหรือ มีสิ่งใดที่เป็นช่องโหว่หรือน่าจะเป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ปะปนอยู่หรือไม่ ถ้าเห็นว่าดีจริงและน่าจะทำให้ชีวิตเรามีความสุขขึ้น ก็ไม่ผิดกติกาอะไรที่เราจะเอามาเลียนแบบบ้าง แต่การเลียนแบบนั้นต้องไม่ใช่เอามาทั้งต้นหากแต่ต้องนำมาปรุงแต่งเสียใหม่ให้เหมาะสมกับอุปนิสัยของเราและคนของเรา

ถ้าทำได้เช่นนั้น ย่อมเพิ่มพูนรสชาติแห่งชีวิตได้ดีขึ้น เรียกว่าเป็นการมองสิ่งต่าง ๆ อย่างคนชาญฉลาดและรู้จักหยิบฉวยสิ่งที่มองเห็น และนำมาเป็นประโยชน์แก่ตนเองได้อย่างคนฉลาด

คนบางคน (ซึ่งน่าเสียใจว่ามักจะเป็นส่วนใหญ่) มักจะมองสิ่งต่าง ๆ อย่างไม่ฉลาด โดยมองสิ่งที่ดี ๆ ที่เห็นจากคนอื่น ที่สร้างความสุขให้คนอื่น หรืออย่างน้อยก็นึกเอาว่าเป็นสิ่งที่สร้างความสุขให้กับคนอื่นแล้วกลับเอาสิ่งนั้นมาสร้างความทุกข์ให้กับตัวเอง โดยดันไปมองว่าทำไมเราไม่เป็นอย่างนั้นบ้างหรือเราไม่โชคดีอย่างนั้นบ้าง แล้วก็มาคร่ำครวญเอากับชะตาชีวิตของตัวเอง หรือโยนไปให้เป็นความผิดของคนที่อยู่ใกล้เคียง โดยวิธีนั้นนอกจากจะเป็นการเอาสิ่งที่ดีมาทำให้ตัวเองเป็นทุกข์แล้ว ยังสร้างความทุกข์ให้กับคนข้างเคียงอีกด้วย

ถ้าได้ตั้งสติเสียเล็กน้อยตนก็จะสามารถสร้างสิ่งดี ๆ เหล่านั้นให้เกิดขึ้นกับตัวเองได้ เหมือนกับที่คนทั่วไปมักจะมองความสำเร็จของคนหนึ่งด้วยความเกลียดชัง และมักจะมองแต่เพียงว่าดู ๆ ก็ไม่เห็นมันมีดีอะไรไปกว่าเรา และเมื่อมองแต่เพียงผิวเผินจึงมองไม่เห็นคุณค่าที่เขาประสบความสำเร็จนั้น ก่อนที่เขาจะก้าวมาถึงจุดนั้นได้เขาต้องใช้ความอดทน

6. เสรีภาพในการดำรงชีวิต

มนุษย์ทุกคนไม่ว่ายากดีมีจนอย่างไร ย่อมมีสิ่งที่ตนอยากทำและไม่อยากทำด้วยกันทั้งนั้น และสิ่งที่อยากทำหรือไม่อยากทำนั้นในแต่ละวันหรือแต่ละเวลาที่ใช้ว่าจะคงที่อยู่เสมอไป สิ่งทีอยากทำในวันนี้พอถึงพรุ่งนี้อาจไม่อยากทำเสียแล้ว หรือสิ่งที่ไม่อยากทำในวันนี้พอถึงพรุ่งนี้กลับอยากทำขึ้นมาได้ ดังนั้น ถ้าคนหนึ่งอยากทำหรือไม่อยากทำอะไรทราบเท่าที่ความอยากหรือไม่อยากนั้น ไม่ได้สร้างภาระให้เกิดขึ้นกับอีกคนหนึ่งหรือกับครอบครัวจนเกินไป ก็ไม่ใช่เรื่องที่อีกฝ่ายจะเที่ยวได้เข้าไปแจ็กแจ็กการขัดขวางเขา เพราะการทำเช่นนั้นย่อมก่อให้เกิดความรู้สึกอึดอัด และขาดเสรีภาพในครอบครัวขึ้น พยายาม ความขยันหมั่นเพียร ความอดทน และมันสมองไปเท่าไร เมื่อมองโดยผิวเผินและไม่เห็นอะไรเด่นชัดจึงพากันสรุปเอาง่าย ๆ ว่าคงจะประจบสอพลอ จึงสามารถก้าวขึ้นมาได้ ความจริงถ้าเพียงแต่ใช้สมองคิดเพียงเล็กน้อยก็จะสังเกตเห็นได้ว่าถ้ามันง่ายอย่างนั้นก็คงมีใครต่อใครก้าวขึ้นมาได้อย่างมากมาย

คนเรามักจะมองแต่เพียงว่าตัวเองดีกว่าหรือเก่งกว่าคนอื่นอยู่เสมอ แต่ลืมนึกไปว่าความดีและความเก่งที่ตัวมีอยู่นั้นตัวได้เคยเอาออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์บ้างหรือยัง และถ้าได้ใช้แล้วมันดีหรือเก่งจริงอย่างที่ตัวเองนึกหรือไม่

ข้อสำคัญความอยากหรือไม่อยากของมนุษย์นั้น โดยปกติจะไม่ยุ่งเส้นคงวาและจะหาเหตุผลอะไรมาอธิบายก็ไม่ได้ จึงไม่จำเป็นต้องพยายามไปหาเหตุผลหรือให้เขาอธิบาย แม้แต่จะด้วยความหวังดีเพื่อว่าในคราวต่อไปจะได้ปรนนิบัติได้ถูก ก็ไม่ควรทำ เพราะรังแต่จะขัดความรู้สึกกันเปล่าๆ และถึงรู้แล้วก็ใช้ว่าจะเป็นประโยชน์ หากแต่จะเป็นโทษมากกว่า เพราะพอคิดว่าการที่เขาอยากทำการอย่างหนึ่ง แล้วเป็นความชอบ คงจะอยากทำทุกวันหรือบ่อย ๆ พอรุ่งขึ้นไปจัดเตรียมการหรือไปช่วยจัดการทำให้ เขาก็จะกลับโกรธหรือไม่ใส่ใจ ซึ่งเราก็จะน้อยใจไปต่าง ๆ นานา

ทางที่ดีก็คือเมื่อเขาอยากทำอะไรในบ้าน ก็ให้คิดเสียว่านี่ก็บ้านเขาเหมือนกัน ถ้าไม่เป็นภาระแก่เราหรือครอบครัวเกินไปก็ให้ทำไป ถ้าอยากสนุกด้วยจะเข้าไปช่วยหยิบฉวยในขณะนั้นก็ไม่ผิดกติกา อาจจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งสบายใจขึ้นก็ได้ที่มีคนมาช่วย

แต่การเข้าไปช่วยต้องไม่ใช่เป็นการเข้าไปแจ็กแจ็กการทำเสียเอง หรือคอยไปคัดค้านอยู่รำไป ถ้าเขาอยากตอกตะปูสักตัวหรือสองตัวที่ข้างฝา แม้เราจะเห็นว่าการทำงานนั้นจะทำให้ขาดความสวยงาม หรือขัดลูกกะตา แต่ถ้ามันเป็นความสุขของอีกฝ่ายหนึ่งก็ปล่อยให้ไป ถ้ามันขัดลูกกะตานั้นก็อย่าไปมองเสียก็สิ้นเรื่อง

ความสวยงามหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยนั้น ถ้าเราถามว่าเราทำไว้ทำไม คำตอบก็คือให้หน้าอยู่ ถ้าถามต่อไปว่าความน่าอยู่นั้นเพื่อใคร เพื่อเราคนเดียวหรือเพื่ออีกคนหนึ่ง ถ้าคำตอบว่าเพื่ออีกคนหนึ่งด้วย ก็ต้องถามว่าแล้วอีกคนหนึ่งเขาเห็นว่ายังไม่มีดีเขาจะเปลี่ยนแปลงไปบ้างมันจะหนักหนาอะไร เราต้องการให้บ้านเป็นระเบียบเรียบร้อยในสายตาของเรา โดยอีกฝ่ายหนึ่งเกิดความรู้สึกว่าบ้านนี้ไม่ใช่บ้านของเขา เขาแต่ต้องไม่ได้ อยา่งไหนจะคุ้มค่ากว่ากัน

คนหนึ่งอยากกินผักบั้งไฟแดง ผักบั้งก็มีอยู่ ผัดเสียดเดียวเดียวก็ได้กิน ถ้าเราเกิดรู้สึกว่าจะอะไรกันหนักหนากับข้าววันนี้ก็ทำไว้แล้วและมีมากพอแล้ว จะมาอยากกินอะไรกันอีก ไว้พรุ่งนี้ค่อยกินก็แล้วกัน ครั้นพอรุ่งขึ้นทำให้กิน เขาก็อาจจะไม่กิน เพราะหมด

อยากเสียแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งก็จะตั้งหน้าตั้งตาน้อยใจหรือบ่นว่า ว่านี่มันอะไรกัน ก็ไหน
ว่าอยากกินผักบ้าง พอทำให้แล้วก็กลับไม่กิน ช่างเอาใจอยากเสียจริง ความ
ระหองระแหงก็ย่อมเกิดขึ้น

แท้ที่จริงปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะเราชอบคิดแทนคนอื่นว่าวันนี้ควรทำอะไร กิน
อะไร หรือไม่ควรทำอะไร โดยอาศัยความต้องการของเราเป็นที่ตั้ง

[Go back to the Main Page](#)